

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1982-1983

12 OKTOBER 1982

WETSVOORSTEL

tot wijziging van het koninklijk besluit n° 25 van 24 maart 1982 tot opzetting van een programma ter bevordering van de werkgelegenheid in de niet-commerciële sector

(Ingediend door de heer Cardoen)

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Het koninklijk besluit n° 25 van 24 maart 1982 (*Belgisch Staatsblad* van 26 maart 1982) is gebaseerd op 3 vaststellingen :

Ten eerste zijn alle deskundigen het erover eens dat de huidige wanverhoudingen tussen de aanvraag om werk en de aanbidding van werk nog geen neiging vertoont om te verdwijnen, in de volgende drie jaar toch niet, wat ook de weerslag van het nieuwe industriële beleid van de Regering moge zijn. De opslorping van de werkloosheid vergt dan ook het voeren van specifieke acties ter aanvulling van de macro-economische maatregelen, aangezien deze op zichzelf niet kunnen volstaan.

Ten tweede zijn de werklozen van lange duur het hardst getroffen door de huidige crisis. Het voornaamste doel van dit besluit is het recht op arbeid en op menselijke waardigheid voor deze werklozen zo effectief mogelijk te maken.

Ten derde is aan vele collectieve behoeften nog niet voldaan, noch door de privé-markt, noch door de openbare diensten. Deze collectieve behoeften behoren tot de niet commerciële sector. Terwijl de markt een plaats is waar de vraag en aanbod elkaar ontmoeten en waar aan vraag en aanbod individueel en punctueel voldaan kan worden, is de niet-commerciële sector het geheel van vraag en aanbod waaraan algemeen door de collectiviteit voldaan kan worden.

De ondervinding heeft nochtans getoond dat de minder-valide werkzoekenden praktisch geen kansen krijgen om zich via het programma tot opslorping van de werkloosheid voorlopig of definitief in te schakelen in het economisch circuit.

Chambre des Représentants

SESSION 1982-1983

12 OCTOBRE 1982

PROPOSITION DE LOI

modifiant l'arrêté royal n° 25 du 24 mars 1982 créant un programme de promotion de l'emploi dans le secteur non-marchand

(Déposée par M. Cardoen)

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

L'arrêté royal n° 25 du 24 mars 1982 (*Moniteur belge* du 26 mars 1982) s'appuie sur trois constatations :

« Premièrement, tous les experts s'accordent pour prédire que l'actuelle discordance entre la demande et l'offre d'emploi n'est pas encore sur le point de disparaître, d'ici les trois prochaines années en tout cas, quels que soient les effets de la nouvelle politique industrielle du Gouvernement. La résorption du chômage exige donc la poursuite d'actions spécifiques complémentaires aux mesures macroéconomiques, celles-ci ne pouvant suffire à elles seules.

Deuxièmement, les chômeurs les plus cruellement frappés par la crise actuelle sont les chômeurs de longue durée. Le but premier du présent arrêté est de rendre le plus effectif possible le droit au travail et à la dignité humaine pour ceux-ci.

Troisièmement, beaucoup de besoins collectifs ne sont pas encore rencontrés actuellement par le marché privé, ni par les services publics. Ces besoins collectifs appartiennent au secteur non-marchand. Alors que le marché privé est un lieu où se rencontrent des offres et des demandes individuellement et ponctuellement solvables, le secteur non-marchand consiste dans l'ensemble des demandes et des offres solvables globalement au niveau de la collectivité publique. »

L'expérience montre toutefois que les demandeurs d'emploi handicapés n'ont pratiquement aucune chance de s'intégrer provisoirement ou définitivement dans le circuit économique par le biais du programme de résorption du chômage.

Via de normale aanwervingsprocedure krijgen de minder-validen ook weinig mogelijkheden om een passende betrekking te vinden. In een periode van economische crisis is deze kans op tewerkstelling bovendien nog kleiner omdat het aantal valide werkzoekenden zeer hoog ligt.

Zeer vele minder-valide werknemers zijn nochtans in staat om hun handicap te compenseren op een manier die dikwijls een normaal rendement mogelijk maakt. Hun inschakeling in het gewoon economisch circuit is dan ook dikwijls afhankelijk van het feit of ze al dan niet de kans krijgen om hun werkbekwaamheid te bewijzen.

Het programma tot opslorping van de werkloosheid zou aan de minder-valide werkzoekenden een goede kans kunnen bieden om hun werkzaamheid te bewijzen.

Daarom stelt de auteur een aantal wettelijke bepalingen voor die aan de minder-validen een minimum aantal kansen moeten waarborgen binnen het kader van het programma tot opslorping van de werkloosheid.

De voorgestelde tekst legt aan iedere instelling of onderneming of V. Z. W. die werklozen mag tewerkstellen in een « derde arbeidscircuit » de verplichting op 10 % van deze werklozen aan te werven onder de minder-validen die ingeschreven zijn bij het Rijksfonds voor sociale reclassering van de minder-validen. Bij gebrek aan dergelijke kandidaten moeten ze gekozen worden onder de werkzoekenden die door de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening geteld worden in de categorieën der werkzoekenden met gedeeltelijke of zeer beperkte geschiktheid.

G. CARDOEN

WETSVOORSTEL

Enig artikel

In het koninklijk besluit n° 25 van 24 maart 1982 tot opzetting van een programma ter bevordering van de werkgelegenheid in de niet-commerciële sector, wordt een artikel 2bis ingevoegd, luidend als volgt :

« Art. 2bis. — De Minister bepaalt eveneens het aantal minder-valide werklozen, ingeschreven bij het Rijksfonds voor sociale reclassering van de minder-validen dat moet in dienst genomen worden. Dat percentage zal nooit minder bedragen dan 10 % van het totaal aantal toegelaten werklozen. Indien er nochtans geen of onvoldoende kandidaten, ingeschreven bij het Rijksfonds voor sociale reclassering van de minder-validen, beschikbaar zijn, moeten zij vervangen worden door werkzoekenden die door de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening geteld worden in de categorieën der werkzoekenden met gedeeltelijke of zeer beperkte geschiktheid.

De Minister kan, op uitdrukkelijk verzoek van de aanvrager, en omwille van de aard van het uit te voeren werk, afwijken van de verplichting om 10 % minder-validen in dienst te nemen. »

19 augustus 1982.

G. CARDOEN
L. VAN DEN BRANDE
J. ANSOMS
G. DEVOS

La procédure normale de recrutement offre d'ailleurs aux handicapés peu de possibilités de trouver un emploi convenable. Ces possibilités sont encore plus réduites en période de crise économique, parce que les demandeurs d'emploi valides sont très nombreux.

De très nombreux travailleurs handicapés sont cependant en mesure de compenser leur handicap de manière telle que leur rendement est souvent normal. Leur insertion dans le circuit économique ordinaire dépend dès lors souvent de la possibilité qui leur est offerte de prouver leur capacité de travailler.

Le programme de résorption du chômage pourrait offrir aux demandeurs d'emploi handicapés une chance sérieuse de prouver leurs aptitudes.

C'est pourquoi l'auteur propose un certain nombre de dispositions légales devant garantir aux handicapés un minimum de possibilités dans le cadre du programme de résorption du chômage.

Le texte proposé impose à chaque organisme, entreprise ou A. S. B. L. pouvant engager des chômeurs dans le cadre d'un « troisième circuit de travail » l'obligation de recruter 10 % de ces chômeurs parmi les handicapés inscrits au Fonds national de reclassement social des handicapés. A défaut de tels candidats, il y a lieu d'engager des demandeurs d'emploi que l'Office national de l'emploi classe dans les catégories de demandeurs d'emploi à aptitude partielle ou très réduite.

PROPOSITION DE LOI

Article unique

Dans l'arrêté royal n° 25 du 24 mars 1982 créant un programme de promotion de l'emploi dans le secteur non-marchand, il est inséré un article 2bis, libellé comme suit :

« Art. 2bis. — Le Ministre détermine également le nombre de chômeurs à engager parmi les handicapés inscrits au Fonds national de reclassement social des handicapés. Ce nombre ne peut pas être inférieur à 10 % du chiffre total de chômeurs admis. Toutefois, s'il n'y a pas ou pas suffisamment de candidats disponibles inscrits au Fonds national de reclassement social des handicapés, il y a lieu d'engager des demandeurs d'emploi classés par l'Office national de l'emploi dans les catégories de demandeurs d'emploi à aptitude partielle ou très réduite.

Le Ministre peut déroger à l'obligation d'engager 10 % de handicapés, à la demande expresse du requérant et si la nature du travail à effectuer le justifie. »

19 août 1982.